

• door Gerda Hoddenbagh-Los

Vrouwen in de Bijbel: De vrouw van Jerobeam

'Maak je klaar, verkleed je en ga naar de profeet in Silo', dat is de opdracht die koning Jerobeam aan zijn vrouw geeft. Gehoorzaam gaat ze, verkleed als vrouw van het volk om niet door de mensen herkend te worden. In haar bagage een gift voor de profeet, niet veel bijzonders.

Op reis

Toch is dit geen gewone reis. Hun zoon Abia ('de Here is mijn vader') is ziek. Ernstig ziek. De ouders vragen zich af of hij nog wel zal genezen. En om een eind te maken aan deze onzekerheid moet de moeder incognito de profeet Achia gaan raadplegen. En hoewel Jerobeam Gods wetten op ernstige wijze overtreedt, verlangt hij in deze benarde situatie naar een woord van God via de profeet.

Als de vrouw na een lange reis op de plaats van bestemming komt, hoeft zij niet na te denken hoe zij haar vraag zal formuleren. Achia is weliswaar blind, maar God heeft de 'ziener' bekend gemaakt wie gaat komen en wat hij moet zeggen. Die boodschap is snoehard: God heeft haar man het koningschap gegeven, maar Jerobeam heeft het gruwelijk verknoeid. God gaat een ramp brengen over het koningshuis: allen van het mannelijk geslacht zullen worden uitgeroeid. 'Ga naar huis', klinkt de boodschap, 'op het moment dat u de stad binnenkomt, zal de jongen waarvoor u komt sterven. Heel Israël zal over hem weeklagen en hem begraven, omdat in Jerobeams huis in hem alleen iets goeds gevonden wordt voor de Here, de God van Israël.' Ze staat op en maakt de lange reis terug naar huis waar ze de jongen dood aantreft.

Geen reactie

Ja, de jongen is gestorven. Misschien kunnen we concluderen dat God hem heeft weggenomen om te ontkomen aan het oordeel. Maar wat doet dit alles met de moeder? Het lijkt niet haar eigen initiatief te zijn om naar de profeet te

gaan (verg. 2.Kon. 4:18-37). Ze is op weg gestuurd met enkel de vraag wat er met de jongen gaat gebeuren. Geen vraag om een wonder. Ontbreekt ook haar het geloof dat God misschien door de profeet haar kind genezen kan? Zelfs de aanklacht van de profeet en de aankondiging van het oordeel hebben geen merkbare uitwerking op de vrouw. Ze valt niet op haar knieën om de zonden van het huis van Jerobeam – waarvan zij deel uitmaakt – te belijden. Ze smeekt niet om genade. Ze keert niet naar huis terug met gescheurde kleren en as op haar hoofd. Heeft ze er vrede mee dat de dingen gaan zoals ze gaan? Is ze fatalistisch? Het zal toch niet langs haar heengegaan zijn dat er nog maar kort geleden vreemde dingen gebeurden met de hand van Jerobeam en met het altaar dat hij had beklommen (1 Kon. 12:33 vv)? Waarom daagt die herinnering haar niet uit om ook in deze situatie de gunst van de Here te zoeken?

Onze tijd

De geschiedenis van Jerobeam toont parallellen met onze tijd. Om ons heen, soms zelfs in het eigen gezin, is sprake van religiositeit en spiritualiteit, maar wie houdt zich aan Gods Woord? Op het christelijk erf zijn zonden binnengeslopen (1 Kor. 5:11). In wie vindt God nog iets goeds, iets van oprecht geloof (Luk.18:8)?

God heeft Zijn oordeel aangekondigd in de Bijbel en dat oordeel begint bij het huis van God (1 Petr.4:17). Welke uitwerking heeft die boodschap op mij: onverschilligheid? Fatalisme? Belijdenis van schuld? Gebed om genade? We danken de Heer dagelijks voor Zijn genade aan óns bewezen, maar laten we niet vergeten Hem te smeken om genade voor ons gezin, onze gemeente en onze generatie, opdat nog zondaars tot inkeer komen (Jak.5:20).